

21. Biblické směrnice křesťanského života

Apoštol Pavel říká, že "máme občanství v nebesích., odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista". Fil 3,20 Přesto jsme nedílnou součástí lidské společnosti. V každé obci, kde žijeme, máme být známi pro svou křesťanskou neporušenost a práci pro obecné dobro. Svou službou máme podporovat všechny snahy o sociální spravedlnost a zlepšení. Pán Ježíš za nás neprosil, aby nás Bůh "vzal ze světa, ale aby nás zachoval od toho zlého". Jan 17,15 Musíme milovat svět, totiž lidi, ale nenávidět - hřích tohoto světa. Nemáme "se připodobňovat světu tomuto, ale proměnit se obnovením mysli své". Řím 12,2

Jako křesťané máme cítit tíhu odpovědnosti spolu se všemi lidmi, i s nevěřícími, avšak nesmíme s nimi táhnout jho hříchu a nepravosti. Písmo říká: "Nedejte se zapřáhnout do cizího jha, spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí?" 2 Kor 6,14

Ve Starém i Novém zákoně Bůh varoval svůj lid před ze- světáčením. Věřící člověk, ač upírá s Abrahamem svůj zrak k nebeskému Jeruzalému a těší se na příchod Kristův, stojí přece ještě oběma nohama na této hříšné zemi a je obklopen nástrahami světa. Věřící člověk se musí zříci světa, totiž jeho způsobů, myšlení, řeči a jednání.

I. ZÁSADNOST VE VĚCI VSTUPU DO MANŽELSTVÍ

1. Z doby rajské nevinnosti a dokonalosti zůstaly dvě památky: sobota a manželství.

Proto satan nejvíce bojuje proti těmto dvěma památkám. On také ví, že nejněžnější lidské pouto je právě manželský svazek.

a) O tomto poutu v první řadě platí slova Pavlova: "Nedejte se zapřáhnout do cizího jha s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou? Jaký souzvuk Krista s Belíálem? Jaký podíl věřícího s nevěřícím? Jaké spojení chrámu Božího s modlami?" 2 Kor 6,14-16 Viz také 5 Moj 7,3.4

b) Pavel praví křesťanským ženám, že se mohou vdát, "ale jen v Kristu". 1 Kor 7,39

c) Při svatém křtu slibujeme věrnost až do smrti. Svatý křest je vlastně duchovní sňatek s Kristem. Jak mohu být tedy svázán zároveň s Kristem i se „světem? Dvěma pánům nelze sloužit! Kdo vstupuje ve sňatek s nevěřícím, dělá totéž jako dva lidé, kteří nasedli do jednoho vlaku, kde jeden chce jet do Prahy a druhý do Bratislavy.

2. Závažná a pozoruhodná je v tomto směru rada s. Whiteové:

"Žijeme v posledních dnech, kdy touha po ženění se a vdávání tvoří jedno ze znamení blízkého příchodu Kristova. Lidé se v těchto záležitostech netáží Boha o radu. Obětuje se náboženství, povinnost a zásada, aby se plnily touhy neposvěceného srdce. Neměli bychom činit tolik okázalostí a oddávat se tak velkým radovánkám, kdy dochází k sjednocení dvou lidí. Není takřka jedno manželství ze sta, které by probíhalo šťastně, které by neslo Boží schválení a které by uvedlo manželství do takového stavu, aby mohli Boha více zvelebovat. Následky nešťastných manželství jsou bez počtu. Taková manželství jsou uzavírána v citovém opojení. Sotva se myslí na to, že si je potřeba svědomitě tuto záležitost rozmyslet. Za staromódní se pak považuje rada zkušených lidí.

Přecitlivělost a neposvěcená touha zaujímají místo čisté lásky. Mnozí ohrožují své vlastní duše a uvádějí na sebe zlořečenství Boží, když vcházejí v manželství, která slouží jen k ukojení vášně. Byly mi ukázány případy některých, kteří vyznávají, že věří pravdě, ale dopustili se velké chyby, že si vzali za druhy nevěřící. Konejšili se nadějí, že nevěřící strana přijme později pravdu. Když však tato dosáhla svého cíle, stojí pravdě dále než předtím. A pak začne jemná práce a trvalé úsilí nepřítel odvést věřícího od víry.

Mnozí ztrácejí "dnes svou lásku a důvěru k pravdě, protože se úzce spojili s nevěřícími. Vdechují ducha pochybování, nedůvěry a nevěry. Nevidí a neslyší nic jiného než nevěru, kterou začnou konečně sami pěstovat ... Satan ví velmi dobře, že pro mnohé mladé muže a ženy hodina, která odbíjí jejich svatbě, odbíjí také jejich náboženské zkušenosti a užitečnosti. Jsou ztraceni pro Krista." 4. T 503,504

a) Táž autorka dává další radu těm, kteří jsou postaveni na zkoušku v citlivé záležitosti manželství:

"Co by měl činit každý křesťan, když se dostane do zkušební situace, v níž se osvědčí správnost náboženské zásady? S pevností hodnou napodobení by měl otevřeně říci: "Jsem svědomitý křesťan. Věřím, že sedmý den týdne je biblickou sobotou. Naše přesvědčení a zásady vedou protikladnými směry. Nemůžeme být spolu šťastni, neboť jestliže já se budu snažit stále dokonaleji získávat poznání vůle Boží, budu stále více a více nepodobnější světu a budu se více proměňovat v podobu Krista. Když ty nadále nebudeš nacházet své zalíbení v Kristu, nic tě nebude přitahovat k pravdě; "budeš milovat svět, který já milovat nemohu; já budu milovat Boží věci, které ty nemůžeš milovat. Duchovní věci se musejí duchovně rozsuzovat. Bez duchovního rozpoznání nebudeš schopna vidět Boží požadavky vůči mně nebo uvědomovat si mé závazky vůči Mistru, kterému sloužím; proto budeš cítit, že tě zanedbávám kvůli náboženským povinnostem. Nebudeš šťastná; budeš žárlit kvůli mým náklonnostem, které já projevuji k Bohu; já potom zůstanu sám ve svém náboženském přesvědčení. Změní-li se tvoje názory, odpoví-li tvé srdce kladně k Božím požadavkům a zamiluješ-li si mého Spasitele, pak může být naše známost obnovena." 4T 506

b) Jsme si vědomi složitosti ve věci navázání známosti, zvláště tam, kde není dostatek příležitostí a možností získat věřícího partnera. S. Whiteová však pokračuje slovy:

"Věřící takto přináší oběť pro Krista, kterou schvaluje jeho svědomí a která ukazuje, že si příliš vysoce váží věčného života, než aby riskoval ztratit jej. Cítí, že by bylo lépe zůstat neženatý než spojit své životní zájmy s někým, kdo si vyvoluje raději svět než Ježíše a odvádí od Kristova kříže." 4T 506,507

Kdo nedbá těchto křesťanských zásad při volbě životního druha, může se dostat do velmi svízelné situace. Jednota muže a ženy v ideálech a cílech je předpokladem šťastného a požehnaného rodinného života. Rozdíly ve vyznání narušují často rodinné štěstí, zmatou a znesnadní společný život a způsobují chyby ve výchově dětí.

c) Každý, kdo přistupuje ke křtu svatému, má být ve svém srdci rozhodnut "netáhnout jho s nevěřícími" ve věci manželského svazku. 2 Kor 6,14.-18

V naší církevní praxi všeobecně nevylučujeme člena, vstoupí-li do manželství s nevěřícím, protože vyloučením se nezruší manželský slib. Za takového člena se třeba tím více modlit a podpírat jej, aby se vůbec udržel v poznání pravdy. Skutečnost, že se nevylučuje, může však nerozvážně vést k snadnějšímu porušení zásady. Důsledky nesprávného kroku si ovšem každý nese sám.

3. Nestačí varovat před nebiblickým sňatkem, ale třeba zvláště mladé lidi vést k správné volbě životního druhu.

Vzít si kteréhokoli věřícího neznamena zdaleka zajistit si šťastné manželství. Lidé pomýšlející na sňatek by měli zvážit každou myšlenku a cit a bedlivě pozorovat vývoj charakteru u druhu, s nímž zamýšlejí spojit svůj životní úděl. Necht' je každý krok k sňatku charakterizován skromností, jednoduchostí, upřímností a nejvážnějším úmyslem uctít Boha. MH. 359

Každý, kdo chce vstoupit do manželství, měl by delší dobu tuto záležitost na modlitbě předkládat Bohu, prosit jej o jeho vedení a věřit, že Bůh mu pomůže ve smyslu slov Žalmu 37.4.5. Přitom třeba brát v úvahu, zda si budou partneři rozumět, zda mají vzájemné pochopení pro svá povolání. Mají vzájemně znát zdravotní situaci svého životního druhu a jeden před druhým neutajovat věci zásadního charakteru. Po příkladu biblických mužů a žen měli by rádi brát v úvahu dobře míněnou radu svých rodičů nebo zkušených věřících a po zvážení všech věcí se samostatně rozhodnout.

Dodnes platí stará rada: "Jdeš-li z domova, modli se jednou; jedeš-li do zamoří, modli se dvakrát; vstupuješ-li do manželství, modli se třikrát!"

II. ZÁSADNOST VE VĚCI ZÁBAV A KULTURY

"Svět pomíjí i jeho chtivost, kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky. " 1 Jan 2.17

Člověk potřebuje zotavení i zábavu. Zotavení je cílevědomé občerstvení tělesných i duševních sil, které načerpáme v dobrém a zdravém prostředí. "Mnohé z oblíbených zábav dnešního světa, jimž holdují i ti, kteří se vydávají za křesťany, sledují též cíl jako zábavy někdejších pohanů. Je vpravdě málo takových zábav, jichž by satan nevyužil k zahubení duší." PP, 34-2

1. Taneční zábavy

Světskou zábavou je tanec. Tance, o kterých nám bible podává zprávu, končí smutně. Jednou byl tanec ve spojení s modloslužbou a smilstvem (2 Moj 32.19) a podruhé s vraždou (Mar 6.21-28).

Moderní svět prohlašuje tanec za společenskou nevyhnutelnost. Podíváme-li se však na věc s otevřenými očima, zjistíme, že lidé v tanci vyhledávají a provokují své smyslné touhy. Jedna společnost hlásá, že gentleman se ve společnosti bez tance neobejde, druhá plným právem tvrdí, že stoprocentní muž nebo žena netančí.

2. Kino a divadlo

Písmo nám ukazuje, že vlastně celé dějiny světa jsou velkým dramatem o několika dějstvích, kde i my dnes hrajeme svou roli. Andělé a nepadlé světy sledují toto divadlo. 1 Kor 4.9 E.G. Whiteová praví, že satan používá i divadla za svůj nástroj.

"Vážně varujeme před lstivým a neblahým vlivem kin, jenž nejsou místem pro křesťana. Dramatické filmy, které předvádějí hříchy a zločiny proti lidskosti - vraždy, cizoložství, loupeže a podobné špatnosti, jsou ve velkém měřítku odpovědný za nynější úpadek mravnosti. Obracíme se k rodičům, dětem i mládeži, aby se vyhýbali takovýmto místům zábavy, divadelním představením a filmům, které oslavují herce a řemeslné umění." Církevní příručka, str. 103

3. Rozhlas a televize

"Rozhlas změnil ovzduší našeho moderního světa a usnadnil nám styk se životem, smýšlením a činností celého světa. Rozhlas a televize jsou důležitými výchovnými činiteli. Těmito prostředky můžeme velmi rozšířit své vědomosti, seznámit se se světovými událostmi, vyslechnout důležitá jednání a dobrou hudbu. Žel, že rozhlas a televize přinášejí též svým posluchačům stálá divadelní představení a mnohé vlivy, které nejsou ani zdravé ani povzbuzující. Nebudeme-li dosti kritičtí a rozhodní, obrátí rozhlas a televize naše domovy v divadla a v milostná představení laciného a hrubého druhu." Círk. příručka, str. 102

Jsme vděčni Bohu za to, že v mnoha zemích se může adventní poselství zvěstovat i rozhlasem a televizí, což je jedinečné využití těchto moderních sdělovacích prostředků. Litujeme však, že v mnoha zemích existují v televizi i skutečné "kanály" nejopzlejších filmů.

Dle Fil 4,8 můžeme těchto moderních prostředků používat jen potud, pokud podávají jen to, "co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst ..." Pokud jde o televizi, musíme jako rodiče bdít nad tím, aby naše děti byly chráněny před vším pohoršujícím, a pamatovat na Ježíšovo "běda" pro ty, kteří by pohoršili dítě. Mat 18,6

Pozorujeme-li, že naše dítě nemá zájem přečíst si dobrou knihu, ptejme se, zda toho není příčinou sledování televizních programů.

4. Hudba

"Hudba měla sloužit svatým účelům, měla povznášet myšlenky k tomu, co je čisté, vznešené a probouzet v duši úctu a vděčnost k Bohu." PP. 47 Pán Ježíš sám rád zpíval. Mat 26,30 Hudba je jedním z nejvyšších umění. Slouží k potěšení člověka, k povznesení mysli a probuzení nejlepších citů. Bůh použil často duchovních písní, aby se dotkl srdcí hříšníků a přivedl je ku pokání. Bible nás na mnoha místech vybízí, abychom zpívali a hráli na všechny nástroje k slávě Boží. Žalm 150,1-6 Zpívat máme ve shromáždění (Žalm 149,1) i doma (Žalm 149,5).

Téhož daru ovšem zneužívá nepřítel spásy špatnou hudbou, která ruší soulad duše a porušuje mravnost. Musíme být proto opatrní při výběru hudby. Jako věřící se vyhneme melodii a všem slovům vyjadřujícím pošelilý a nízké pocity. Pěstujeme dobrou hudbu doma, při společných schůzkách, ve škole a ve sboru!" Dle Círk. příručky. str. 104

5. Četba

Bible nás vybízí v první řadě k četbě Písma: "Hleďte v knize Hospodinově a čtěte!" Iz 34,16 Vybízí ke čtení a předčítání. 1 Tim 4,13

Potrava duše je velmi důležitá pro vývoj charakteru a uskutečňování životních cílů. Musíme proto své duchovní zvyky pečlivě střežit. Literatura patří mezi nejcennější prostředky výchovy a kultury. Musíme je ovšem správně volit a správně užívat. Máme bohatý výběr dobré literatury, knih a časopisů, ale též hodně špatné literatury, která je přitažlivá, ale škodí mravům. Romány mravně uvolněné, divoká dobrodružství apod., to není vhodná četba pro mládež ani pro dospělé.

"Ti, kteří si libují v rozčilující, napínavé četbě, ochromují svou duševní sílu a znehodnocují svou mysl. Otupují ji a uzavírají před hlubokými myšlenkami a uvažováním." CT, 135

Nevhodná četba "zbavuje duši schopnosti přemýšlet o velkých problémech služby a určení" a "způsobuje nechuť k praktickým povinnostem života". CT, 33

Varujme před nejzlobnější literaturou, totiž před knihami okultního a spiritistického charakteru (i v dětské literatuře). Takovou literaturu máme svěřit jen plamenům, jak to učinili věřící v Efezu: "Nemálo pak těch, kteří se zabývali magií, přinesli své knihy a přede všemi je spálili." Sk 19,18.19 Zhoubnost takových knih je všemi rozumnými lidmi uznávána.

Zde bychom se měli zmínit také o "Dáblových kartičkách", o karbanu, náruživé hře v karty. Karban je většinou spojen s alkoholismem. Křesťan nehraje hazardní hry, které už zničily celé rodiny a které i občanský zákon plným právem zakazuje. (Nehledá štěstí v sázení do loterie, které se někdy stává zhoubnou vášní.)

6. Sport

Křesťan si umí vybrat dobré druhy sportu: lyžování, bruslení, plavání, turistiku, kanoistiku, volejbal apod. Pokud jde o závodní provozování sportu, musí pamatovat na to, že nejdříve má mít čas pro duchovní běh. Fil 3,14 O našem tréninku a o zásadách zdrženlivosti a střídmosti ve všem mluví Pavel v 1 Kor 9.24-27. Nejeden mladý a schopný člověk si už způsobil invaliditu přemrštěným sportem, ve kterém přepjal své síly. Manuální práce a pohyb na čerstvém vzduchu je jistě užitečnější než některé nevhodné druhy sportu.

7. Odívání a vnější ozdoby

Apoštol Pavel praví: "Rovněž ženy ať se oblékají slušně a zdobí se prostě a střízlivě." 1 Tim 2.9

a) Zvyklosti našeho života se musejí opírat o zásadu, nikoli o příklad světa kolem nás. Způsoby a móda se s lety mění, avšak zásady správného života jsou vždycky stejné. Oděvem většinou projevujeme navenek svůj křesťanský charakter.

Naší snahou není lišit se od ostatních lidí a upozorňovat na sebe. Jde nám o principy mravnosti, slušnosti a jemnosti. Zde chceme zůstat věrni svému svědomí a přesvědčení, které bylo usměrněno Písmem.

b) Vyhýbejme se nápadné strojenosti. Podle rad, které nám byly dány, oděv má být "dobré jakosti, vhodných barev a má odpovídat svému účelu". "Při volbě mějme na mysli spíše trvanlivost než obdiv." Náš oděv má charakterizovat vkus, skromná elegance a přirozená jednoduchost. Viz MYP, 351. 352

Lid Boží nemá být mezi prvními, kteří chvátají za novou módou, ale ani mezi posledními, kteří zastaralou modu opouštějí. Nezapomeňme, že existuje i móda neslušná, které křesťan nemůže holdovat; nechce přece pohoršovat!

c) Písmo praví, že nošení klenotů, perel apod. je proti vůli Boží: "Rovněž ženy ať se oblékají slušně a zdobí se prostě a střízlivě, ne účesy a zlatem, perlami nebo drahými šaty, nýbrž dobrými skutky, jak se sluší na ženy, které se rozhodly pro zbožný život." 1 Tim 2,9 Viz také 1 Petr 3,3.4,"kde apoštol mluví proti províjení zlatem (ověšování se zlatem).

Nošení klenotů je snaha vyvolat pozornost, což neodpovídá křesťanskému sebezapření. Adventisté sedmého dne se nikdy nezdobili náušnicemi, náhrdelníky, náramky a prsteny (kromě snubního prstenu). (Žel dnešní doba blahobytu přinesla i mezi nás mnohé kompromisy- poznámka redakce) Izaiáš ukazuje, že Pán nelibě nese ty, kteří si libují v ozdobách a zbytečnostech. Ty pak, kteří v nich vidí smysl života, dokonce přísně trestá. Iz 3.16-26. Viz také 2 Moj 33.5.6 Marnivými mohou být ovšem muži zrovna tak jako ženy!

d) Adventisté se vždy vyhýbali i používání takových kosmetických přípravků, které se vymykaly dobrému vkusu a zásadám křesťanské skromnosti. Naše "vnější ozdoba" má být to, "co je skryto v srdci a co je nepomíjitelé: tichý a pokojný duch". 1 Petr 3.3.4

Jsou nezávadné kosmetické přípravky, které udržují pokožku v dobrém stavu. Neměli bychom však používat líčidel rtů, tváří, nehtů apod. Výstražným příkladem je královna Jezabel, která si těsně před svou hroznou smrtí nalíčila tvář, ozdobila hlavu a pyšně vyhlížela z okna. 2 Král 9,30

e) V 5 Moj 22.5 se píše, že "žena na sebe nevezme, co patří muži, a muž neobleče, co nosí žena". Adventistický biblický komentář k tomu místu podotýká, že "šlo pravděpodobně o pohanskou kultickou zvyklost, o záměnu sexu k nemravným účelům, kdy si muži a ženy vyměnili své šaty. Bůh však učinil muže a ženu a tento rozdíl třeba mít v úctě. Snaha zmenšovat tento rozdíl vyvěrá z nízkých představ a přispívá k nemravnosti."

Chápeme jistě, že v různých zemích se muži a ženy různě oblékají. I zde rozhoduje zdravý rozum a svědomí. Jistě nemáme námitky proti praktickému, a bezpečnostním předpisům odpovídajícímu, oblečení žen při práci nebo sportu, kde oděv odpovídá účelu. Ale společenským pravidlům by neodpovídalo, kdybychom v tomtéž oděvu přišli k bohoslužbě nebo na společenskou slavnost.

f) Zvláštní ozdobou ženy jsou vlasy. Měla by o ně pečovat, aby si je co nejdéle uchovala, aby je nepoškozovala. Ovšem i zde je třeba brát v úvahu praktičnost úpravy vlasů při práci, sportu apod. 1 Kor 11.14-16

Závěr:

Snažme se respektovat zásady Písma v praktickém životě! Nikdy však nesmíme v sobě živit ducha kritiky a odsuzování bratří a sester, kteří se ve všem neřídí podle našich představ a výkladů. Musíme respektovat svědomí spoluvěřícího. Nebezpečná je totiž tzv. Kazuistika, která z moci učitelské řeší pro každého křesťana každý případ (casus) v každé situaci.

Budeme-li celým srdcem věřit v P. Ježíše, bude-li jeho duch v nás, pak bude "naše víra přemáhat svět". 1 Jan 5.4